

турски власти, най-напрѣдъ се е залавяло съ духовнитѣ имъ началства, и тѣ сж били излагани най-напрѣдъ на всевъзможни изпитни и жертви. Основателно или неоснователно турското правителство е подозирало всѣкога християнското духовенство за небезучастно въ каквито и да би било проявления отъ негодувание на християнитѣ противъ турската управа. Българската Екзархия бѣше изложена сега толкозъ по-много на подозрѣния отъ този родъ, че тя бѣше новосъздадено народно българско учреждение въ империята, че тя се прѣдставяше като единъ факторъ панславистически, че мнозина отъ турскитѣ държавници, които още отъ начало били ужъ на мнѣние да не се правятъ отстъпки на българитѣ по подигнатия отъ тѣхъ черковенъ въпросъ, сега като че да тържествуваха нѣкакъ съ своята държавническа ужъ прѣдвидливостъ и сочеха на Екзархията като на гнѣздо, създадено съ помощта, споредъ тѣхъ, на кжсогледни турски държавници, въ което гнѣздо се крояли и имало, пакъ споредъ тѣхъ, да се кроятъ и за напрѣдъ адски заговори противъ турското владичество въ България. Отъ друга страна, новинитѣ изотвждъ Дунава, свързани съ ония отъ кждѣ Сърбия и Черна-гора, идваха не да ослабнатъ, а да усилятъ още повече турскитѣ подозрѣния въ участието на цариградскитѣ българи, па и на самата Екзархия въ българскитѣ вълнения противъ това владичество. По всичко това турцитѣ, ако и да не посегнаха най-напрѣдъ нито на частни лица, нито на Екзархията, рѣмжаха гнѣвливо противъ всичко българско.

Това не обезсърдчи, обаче, цариградскитѣ българи. Тѣ вѣрваха въ успѣха на заченатото дѣло и тѣ не криеха помежду си въодушевляещата ги радостъ въ тоя случай. Малко по-инакъ, малко по-хладнокрѣвно, ако не и по-малко патриотически, гледаха на работитѣ въ самата Ек-